

Sygn. akt VI W 1777/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2015 roku.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia VI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Wojciech SAWICKI

Protokolant Aleksandra DZIAŁAK

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 września 2015 roku,

sprawy przeciwko **Z. M.**

synowi J. i S.,

urodzonemu (...) w T.,

obwinionego o to, że:

w dniu 02 marca 2015 roku o godz. 17:35 we W., w parku przy ul. (...), spożywał alkohol w postaci p. b. (...) w miejscu objętym zakazem; w tym samym miejscu i czasie zaśmiecił miejsce dostępne dla publiczności poprzez odrzucenie butelki na trawnik;

tj. o wykroczenie z art. 43¹ ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 roku o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi i art. 145 kw:

I. uznaje obwinionego Z. M. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w części wstępnej wyroku, tj. za winnego wykroczenia z art. 43¹ ust. 1 w zw. z art. 14 ust. 2a ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi oraz wykroczenia z art. 145 kw i za to na podstawie art. 43¹ ust. 1 powołanej ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi w zw. z art. 9§2 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) złotych;

II. zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa, w tym zwalnia go od opłaty.

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 02 marca 2015 roku w godzinach popołudniowych funkcjonariusze O. P. we W. J. S. i A. W. pełnili służbę patrolową w dyspozycji Dyżurnego Komisariatu Policji W. O.. Około godziny 17:35 wskazani funkcjonariusze Policji podjęli interwencję wobec dwóch mężczyzn znajdujących się w parku E. S. (w okolicach w. p.). Ustalono, iż powodem podjęcia przedmiotowej interwencji był fakt, iż wskazani mężczyźni w krytycznym czasie spożywali alkohol w postaci p. b. w miejscu publicznym – objętym zakazem wynikającym z przepisu art. 14 ust. 2a ustawy z dnia 26 października 1982 roku o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi. Ponadto ustalono, iż jednym ze wskazanych mężczyzn był obwiniony Z. M., który na widok funkcjonariuszy O. P. we W. odrzucił na trawnik trzymaną uprzednio w rękub. p. (...) i w ten sposób zaśmiecił miejsce publiczne (dostępne dla publiczności). Ustalono także, że funkcjonariusz A. W. w krytycznym czasie nałożył na drugiego mężczyznę (towarzyszącego obwinionemu) mandat karny kredytowany za czyn z art. 43^{((1))} ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 roku o wychowaniu

w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi w wysokości 100 złotych – przedmiotowy mandat został przyjęty i podpisany przez wskazaną osobę. Natomiast funkcjonariusz J. S. nałożył na Z. M. dwa mandaty karne kredytowane – jeden za czyn z art. 43⁽¹⁾ ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 roku o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, a drugi za czyn z art. 145 Kodeksu wykroczeń (obydwa w wysokości po 100 złotych) – obwiniony odmówił przyjęcia obydwu wskazanych mandatów. W związku z powyższym funkcjonariusz J. S. pouczył Z. M. o skierowaniu przeciwko jego osobie wniosku o ukaranie oraz sporządził stosowną dokumentację służbową – ponadto obwiniony otrzymał stosowne pisemne pouczenie (przeznaczone dla osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia) oraz wezwanie do stawienia na przesłuchanie do Komisariatu Policji W. O. w dniu 05 marca 2015 roku.

(dowód: zeznania świadka J. S. i zeznania świadka A. W., zapis elektroniczny rozprawy z dnia 11 sierpnia 2015 roku; częściowo wyjaśnienia obwinionego, karta 12 akt oraz zapis elektroniczny rozprawy z dnia 11 sierpnia 2015 roku; także: policyjna notatka urzędowa, karta 5 akt; kserokopia notatnika służbowego funkcjonariusza (...) we W. A. W. z zapisami odnośnie służby w dniu 02 marca 2015 roku, karty 22-26 akt i kserokopia notatnika służbowego funkcjonariusza (...) we W. J. S. z zapisami odnośnie służby w dniu 02 marca 2015 roku, karty 27-34 akt)

Z. M. z zawodu jest blacharzem samochodowym – aktualnie nie pracuje i pozostaje na utrzymaniu rodziny. Stan cywilny – wolny, bez osób na utrzymaniu. Obwiniony nie był uprzednio karany sędownie za przestępstwa, natomiast wyrokiem Tutejszego Sądu z dnia 18 maja 2015 roku (wydanym w sprawie o sygn. akt VI W (...)) Z. M. został ukarany za czyn z art. 65§2 Kodeksu wykroczeń, którego miał się dopuścić w dniu 25 listopada 2014 roku.

(dowód: dane osobo - poznawcze, karta 18 akt; informacja z Krajowego Rejestru Karnego, karta 39 akt i odpis orzeczenia jak wyżej, karta 20 akt)

Z. M. nie był formalnie przesłuchany w toku czynności wyjaśniających (nie stawiał się na wezwanie do KP W. O.), natomiast na dalszym etapie postępowania obwiniony konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia obu zarzucanych mu wykroczeń.

W sprzeczności od uprzednio wydanego w niniejszej sprawie wyroku nakazowego Z. M. przyznał, iż w krytycznym czasie przebywał w parku E. S. (przy ulicy (...), w okolicach w. p.) – natomiast obwiniony stanowczo zaprzeczył, jakoby we wskazanym miejscu i czasie spożywał jakiegokolwiek alkohol. Z. M. podkreślił także, że „stałem w miejscu, gdzie leżała porzucona butelka po piwie (...) usunąłem ją z tej alejki, by umożliwić bezpieczny przejazd nadjeżdżającemu rowerzyście (...) funkcjonariusze Policji zinterpretowali to zdarzenie inaczej” (vide: karta 12 akt).

Na pierwszym terminie rozprawy w dniu 11 sierpnia 2015 roku obwiniony ponownie nie przyznał się do popełnienia obu zarzucanych mu wykroczeń i podtrzymał okoliczności podnoszone uprzednio – w sprzeczności od uprzednio wydanego w niniejszej sprawie wyroku nakazowego. Jednocześnie Z. M. wprost przyznał, iż w krytycznym czasie faktycznie odrzucił butelkę po piwie na trawnik – utrzymując, iż uczynił to z powodu przejeżdżającego rowerzysty (vide: karty 18-19 akt).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Dokonując wnikliwej oceny zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego uznać należy, iż sprawstwo oraz wina Z. M. odnośnie obu zarzucanych mu czynów (opisanych w zarzucie wniosku o ukaranie) są oczywiste, jednoznaczne i nie mogą budzić jakiegokolwiek wątpliwości. W przekonaniu Tutejszego Sądu całością materiału procesowego pozwala na jednoznaczne przyjęcie, iż obwiniony swoim zachowaniem w krytycznym czasie wyczerpał zarówno ustawowe znamiona wykroczenia stypizowanego przez ustawodawcę w art. 43¹ ust. 1 w zw. z art. 14 ust. 2a ustawy z dnia 26 października 1982 roku o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, jak i ustawowe znamiona wykroczenia stypizowanego przez ustawodawcę w art. 145 Kodeksu wykroczeń. Podkreślić w tym miejscu należy, iż dyspozycja art. 14 ust. 2a ustawy z dnia 26 października 1982 roku o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi jest na tyle oczywista i jednoznaczna, że nie może budzić żadnych wątpliwości

interpretacyjnych – nie może także budzić jakichkolwiek wątpliwości, iż wyrzucenie butelki po piwie (bądź innym napoju) na trawnik w parku miejskim ewidentnie stanowi zaśmieszenie miejsca dostępnego dla publiczności w rozumieniu art. 145 Kodeksu wykroczeń.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy oparł się przede wszystkim na zeznaniach świadków (funkcjonariuszy Oddziału Prewencji Policji we W.) J. S. i A. W., a także (co do okoliczności niespornych) na wyjaśnieniach obwinionego Z. M.. Tutejszy Sąd przy rekonstrukcji stanu faktycznego w niniejszej sprawie uznał także za całkowicie wiarygodne dowody z powołanych dokumentów.

W przekonaniu Sądu Rejonowego zeznania J. S. i A. W. uznać należy za całkowicie wiarygodne, ponieważ są one logiczne i spójne, zostały złożone spontanicznie oraz wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają. Bardzo istotnym jest, iż okoliczności podnoszone przez wskazanych świadków praktycznie całkowicie korespondują z dowodami z powołanych dokumentów. Tutejszy Sąd nie traci także z pola widzenia, iż wskazani świadkowie w żaden sposób nie starali się podkreślić wagi i znaczenia własnych twierdzeń oraz nie przejawiali jakichkolwiek tendencji do konfabulacji. Dodatkowo w przekonaniu Sądu Rejonowego (biorąc chociażby pod uwagę zasady doświadczenia życiowego oraz notoryjność spraw podobnych) uznać należy, że wskazani świadkowie nie mają żadnego racjonalnego powodu bądź interesu w celowym podawaniu okoliczności niezgodnych z prawdą bądź też w fałszowaniu dokumentacji służbowej. Z. M. winien wziąć pod uwagę, iż funkcjonariusze O. P. we W. J. S. i A. W. są dla niego osobami zupełnie obcymi, którzy we wskazanym miejscu i czasie wykonywali wyłącznie swoje obowiązki służbowe – reagując na oczywiste naruszenie przepisów powołanej ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi przez obwinionego i osobę mu towarzyszącą.

Twierdzeniom Z. M. zawartym w złożonych przez niego lakonicznych wyjaśnieniach Sąd Rejonowy dał wiarę tylko co do okoliczności niespornych. W pozostałym zakresie zdaniem Tutejszego Sądu wyjaśnienia obwinionego są po prostu nielogiczne (wręcz naiwne) i stosunkowo mało przekonujące – stanowią one wyłącznie nieudolną próbę realizacji przyjętej przez jego osobę linii obrony. Należy stanowczo podkreślić, iż w toku przewodu sądowego w niniejszej sprawie nie przeprowadzono praktycznie żadnego dowodu mogącego świadczyć o niewinności Z. M. lub mogącego wzbudzić jakiegokolwiek wątpliwości co do faktu popełnienia przezeń w krytycznym czasie zarzuconych mu czynów. Podkreślić także należy, iż obwiniony w toku całego przewodu sądowego nie był w stanie logicznie i przekonująco wyjaśnić, dlaczego wskazani świadkowie wprost oskarżyli go o popełnienie wykroczeń, których rzekomo w krytycznym czasie miał w ogóle się nie dopuścić.

W przekonaniu Sądu Rejonowego wina Z. M. odnośnie obu zarzucanych mu czynów przyjmuje ewidentnie postać winy umyślnej – obwiniony niewątpliwie miał świadomość zakazu spożywania napojów alkoholowych w miejscach publicznych (takich jak parki miejskie) i dobrze wiedział, że nie wolno mu wyrzucać pustych butelek po piwie na trawnik w parku miejskim.

Uznając Z. M. za winnego popełnienia obu przedmiotowych wykroczeń Sąd Rejonowy wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 100 (stu) złotych. Kara ta zdaniem Sądu jest całkowicie adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości wykroczeń będących przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie. Tutejszy Sąd nie widział żadnej możliwości odstąpienia od wymierzenia kary bądź poprzestania na zastosowaniu wobec obwinionego środków oddziaływania wychowawczego. Taka decyzja Sądu była konieczna. Obwiniony dopuścił się przedmiotowych wykroczeń z winy umyślnej, natomiast podczas przewodu sądowego nie okazał praktycznie żadnej skruchy – konsekwentnie idąc w zaparte. W przekonaniu Sądu Rejonowego w tej konkretnej sprawie ani charakter i okoliczności czynów ani też właściwości i warunki osobiste sprawcy nie pozwalają na przyjęcie, iż faktycznie zachodzi wypadek zasługujący na szczególne uwzględnienie pozwalający na zaniechanie wymierzenia obwinionemu kary grzywny. Ponadto Sąd Rejonowy uwzględnił społeczne oddziaływanie oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze orzeczonej kary – mają one stanowić adekwatną względem popełnionych czynów represję wobec sprawcy oraz piętnować w oczach społeczeństwa zachowanie, którego obwiniony w krytycznym czasie się dopuścił.

Orzekając o kosztach postępowania Tutejszy Sąd uznał za zasadne zastosować wobec obwinionego dyspozycję art. 624§1 k.p.k. i zwolnić Z. M. w całości od ponoszenia tychże kosztów uznając, iż przemawia za tym aktualna sytuacja osobista i majątkowa osoby obwinionego.